

Anneler Günü

– KARAM-41 · 11 Mayıs 2024

“Anneleri bir gün değil, her gün anmak dileklerle...”

Anne; aile, yuva, birlik olma, paylaşma, mutluluk devşirme demektir. Annenin var olduğu evde zenginlik, şatafat o kadar önemli değildir. Çünkü anne; zenginlik, huzur, dayanışma, hayata tutunma, yaşama sevinci ve mutluluk demektir.

O yüzden senede bir gün değil, her gün, her an hatırlayıp kıymetini bilmemiz elzemdir.

Annelere karşı hissettiğimiz ilgi, sevgi, saygı ve değer verme gibi güzel duygularımızı erteleyerek, Mayıs ayında “sadece bir gün” hatırlamak, O’nlara yeterinde değer verdiğimiz anlamına gelmez.

Sevgi, yüreklerde çağlayarak, sevilenleri kuşatan yüce bir nehirdir. O ferman dinlemez. Hissedilen yoğun duyguları istesek de erteleyemeyiz. Öyleyse sevdiklerimizi koşulsuz, beklentisiz ve kesintisiz bağrımıza basmayı bilmeliyiz.

Anne, var olmanın şifresidir. Dünya kurulduğundan bu yana her sorunun, her engelin çözücüsü, dikenli tarlaların goncası, susuz çöllerin vahası, beceriksiz ellerin mahareti, başarılı erkeklerin mimarı, başarısız erkelerin tamamlayıcısı olmuştur.

O yüzden toplumda en çok ihtimam gösterilmesi gereken kadındır. Muhataplarının O’na hitap ederken “kırmamak ve üzmemek adına” çok dikkatli ve titiz davranması gerekir. Çünkü kıymetlidir, çünkü hassas ve narindir.

Buna rağmen anne, toplumda bir türlü hak ettiği yeri alamamış, “koruduğu kolladığı, dünyaya getirdiği” erkeğin yanına eşit şekilde oturamamıştır.

Buna da katlanmış, “nazik bedenini, ince ruhunu hırpalayan devasa meşakkatlere katlandığı halde” yine erkeklere yarenememiştir.

Peki erkek ne ister kadından? İşte sorun burada galiba. Çünkü “bazı erkekler”(!) istemeye alıştırmış bir kere. Hep almış, aldıkça “yine,,,” diye haksız yere feryat etmiştir..

Almaya alışan bencil yürekler, vermesini bilemez ki. İstesen de vermez, bu yüzden insanlık adına; sevgiden, değer vermeden, merhametten, şefkatten, acıma hissinden, yoksundur. Bu duygulardan mahrum biri, dünyanın en tehlikeli varlığıdır adeta. Bir erkek “can” dediği birine neden ve nasıl kıyabilir? Açıklayabilen olsaydı zaten bu sorun da çözülmüş olurdu.

Annenin ruhu, has ipeklerden daha şeffaf, en nadide tüllerden daha incedir oysa. O’na sarf edilen sözlerin, zarafetsiz, kaba ve uluorta söyleniş biçimi O’nu derinden yaralayabilir.. Söylenen en kibar sözcüklerin bile tekrar tekrar filtre edilmeden sarf edilmesi; karşılığını tam olarak bulamaması ihtimaline karşı sakıncalı olabilir.

Bu hitapların,annenin taşıdığı değeri tam olarak ifade edebilmesi, taşıdığı kıymete uygun olması gerekir. O yüzden kadına en değerli, en nazik en müstesna söylemlerin, yine en uygun jestlerle, saygı ve sevgi çerçevesi içinde ifade edilmesi elzemdir.

Kadın her olumlu şeyin en iyisine, en güzeline, en seçilmişine layıktır. Böyle düşünmek, bir kadın için

kesinlikle ayrıcalık değil, ihmal edilmemesi gereken bir vazife, vicdanlar için borçtur.

Bazen anne demek “kıymeti bilinmeyen ortamlarda”; hüznün, çile, keder, meşakkat, heder olma, kendini feda etmenin adıdır. İtilip kakılmanın, hakaretin, aşağılanmanın, değersizleştirilmenin, küçük düşürülmenin, özgürlüğünün ipotek altına alınmasının, şiddetin, bazen de canını vermenin adıdır. Ağaçların kesilmesine, karettaların yuvasının bozulmasına, kıyıya vuran ölü balıklara, koparılan çiçeklere ağlayan, haklı ve cesurca haykıran bizler, kadınlarımıza neden gereken ihtimamı gösteremiyoruz? İşte insanlık duygularımızın sınavı burada yatmaktadır.

Kadınlarımız hak ettikleri ilgi ve ihtimamı doya doya yaşadığı, gözlerinin içi gülererek mutluluğa doyduğu gün, bu topluma huzur gelecektir. Bu da O’nu yeterince anlamaktan, anlayabilmekten geçmektedir sanırım. Çünkü O eşsiz bir kıymet ve bir hazinedir.

Kadın, erkekler için bir aksesuar değildir. Eğlence için eşya, vakit geçirilecek meşgale, iş gördürülecek makine veya çocuk üreticisi hiç değildir. O’nu böyle görmek, bir maharet, erkeklik semeresi, güç gösterisi asla olamaz. Böyle bir hak veya ayrıcalık, hiç kimseye verilemez.

O, toplumun ve erkeğin; tamamlayıcısı, ekmeği, suyu, evi, canı, cananı, en sevgilisi, gözünün nuru, kalbinin sevinç kaynağı, yaşama sevinci, dostu, sırdaşı, biricik arkadaşı, ömrü, evinin direği, başının tacı, tesellisi, en kıymetlisidir. Kızı, kardeşi, eşi, anası ve var oluş sebebidir.

O’nsuz bir hayat düşünülemez. Olsa bile bu hayat yaşanamaz. Çünkü hayat O’nunla anlamlıdır. Maddi yer küresinin değer kazanması, kıymetli olması da kadın sayesinde. Metafizik boyutumuzun içinde de vardır.

Ruhumuzun huzur bulması, sevinçlerimiz, mutluluğumuz, değer yargılarımız vb. hep kadının bize sunduğu manevi kıymet sayesinde.

Çocuklarına daha güzel bir dünya kurma adına hayatını feda etmenin adıdır anne. Temizliğe gitmek, gündelik en zor koşullarda çalışmak, sokaklardan çöp toplamak da annenin yaşam biçimidir bazen. Çünkü o yemez yedirir, giyemez giydirir. Kendine zaruri ihtiyaçlarını almaz, evladı rencide olmasın diye en kalitelisini ona almaya çalışır. Okusun “adam olsun” diye çalıştırmaz, hırpalatmaz, yormaz, kendine yardım dahi ettirmez.

Anne alın teriyle, onurluca, dürüst ve helalden kazanıyorsa, çalıştığı işin utanılacak hiçbir yönü yoktur, olamaz da. Hatta bu özveriden gurur duyulmalıdır.

Her makam ve meslek sahibi, annesi sayesinde bir yerlere gelmiştir. Anne, milleti oluşturan her ferдин mihenk taşıdır. Yeri geldiğinde işçidir, askerdir, polistir, hemşiredir, doktordur, mühendistir, öğretmendir, Kaymakamdır, Validir, genel müdürdür, vekildir, bakandır başbakandır.

Bu makamlarda bulunanların da annesidir. Yani anne “ itibar, makam, şöhret, vakar, onur, haysiyet ve şeref demektir. Bu yüzdendir kıymeti, bu yüzdendir ayağının altına öpülmeye layık görülmesi.

Bir ülkenin felakete gitmesinin, ya da yükselmesinin sebebi yine annedir. Çünkü anne geleceği inşa edecek olan biricik çocuklarımızın yetiştiricisi, hayata hazırlayıcısı ve mimarıdır.

Mukaddes dinimizin emirleri, köklü saygın ve değerli bir millet olarak; geleneklerimiz, göreneklerimiz, onurlu bir insan olarak taşıdığımız; merhamet, değer verme, sevgi, hürmet vb. gibi hasletlerimiz, görgü kurallarımız anneye gerekli saygıyı, değer vermeyi, sevmeyi, kırıp incitmemeyi emretmektedir.

Cennet O’nun sayesinde çok yakınımızda, ayaklarının altındadır. Bu ayakları laikiyle öpebilenlere ne

mutlu.

Dualarında, umudumuz, başarılarımız, sağlığımız, mutluluğumuz, huzurumuz, kurtuluşumuz vardır.

Bunları idrak eden kalplere, gönlüne yerleştirmiş yüreklere ne kadar gıpta edilse azdır...

Vakarlı, özverili, merhamet timsali, sevgi çağlayanı, ömrümüzde açan eşsiz çiçeklerimiz. Nefesimiz, suyumuz, yüreklerimizin huzuru, hanelerimizin mutluluk kaynağı, ecemiz, gündüzümüz ve gecemiz.

Kadınlarımız, pırlantalarımız... Kızımız, eşimiz, anamız, bacımız... O'nlar bizim baş tacımız... Her gününüz mutlu, huzurlu, sağlıklı ve esen geçsin... Ruhunuz ve kalbiniz hiç incinmesin dileklerimizle...

Sevgiyle kalın...

Seyfettin KARAMIZRAK